

SANTA MONTEFIORE

Onder de Italiaanse zon

Een verhaal over verloren liefde en nieuwe kansen
tegen de achtergrond van het prachtige Toscane

ISBN 978-90-225-7467-6

ISBN 978-94-0231-038-2 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The Temptation of Gracie*

Vertaling: Erica Feberwee

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign, München

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2018 Santa Montefiore

© 2018 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Ter herinnering aan Tara, mijn lieve zusje

Ik stuur een duif naar de hemel
Met op zijn vleugels een pakje.
Maak het voorzichtig open,
Want het zit vol moois.
Met duizenden kussen,
Gehuld in duizenden knuffels,
Vertel ik je hoe ik je mis
En stuur ik je al mijn liefs.
Je woont voor altijd
In mijn hart.
Zo blijf je bij me,
Heel dicht bij me,
Tot het weerzien.

Anoniem

1

Engeland, maart 2010

Het wolkendek boven Badley Compton Harbour was zo dicht dat de kleine vissersboten die in de baai voor anker lagen, volledig aan het oog onttrokken waren. Hetzelfde gold voor de schilderachtige witte cottages op de helling en voor de top van de heuvel, waar rode Devon-koeien graasden op de velden met klaver en mals gras en waar vogels rond de hagen af en aan vlogen. Het was allemaal onzichtbaar.

Gracie Burton zat bij de kapper, met een kapmantel rond haar tengere schouders en met haar korte haar verpakt in aluminiumfolie. Door het grote raam van de salon keek ze naar de grijze wereld. Haar blik gleed over de glimmende straatstenen, over de glinsterende kademuur naar de plek waar ze op heldere dagen de zee kon zien, en ten slotte weer naar het tijdschrift op haar schoot, naar de foto van een kasteel in Toscane dat door een stralende zon in een warme gouden gloed werd gehuld. Een vurig, diepgeworteld verlangen had bezit van haar genomen. Ze had het artikel al een paar keer gelezen, maar terwijl ze het opnieuw begon te lezen, was het alsof er in haar hart ook een zonnetje opgloeide.

Castello Montefosco is van een zeldzame schoonheid. Dankzij de ligging, hoog in de Toscaanse heuvels, biedt het een adembenemend, weids uitzicht over het omringende landschap met daarachter, aan de westelijke horizon, de zee. Het kasteel, dat dateert uit de twaalfde

eeuw, werd gebouwd door de familie Montefosco en heeft in zijn geschiedenis onderdak geboden aan talloze beroemde gasten, onder wie Leonardo da Vinci en diverse pausen. Graaf Tancredi Bassanelli, wiens moeder een Montefosco was en die sinds het overlijden van zijn vrouw nog de enige bewoner is van het kasteel, heeft zijn deuren geopend voor gasten die zich de authentieke Italiaanse keuken eigen willen maken. De kooklessen worden gegeven door Mamma Bernadetta, de kokkin van de graaf en een bron van kennis en wijsheid dankzij meer dan tachtig jaar levenservaring. Verwacht niet dat u de graaf veel te zien krijgt. Hij verblijft bij voorkeur in zijn privé-vertrekken, maar stelt u in staat te genieten van de overweldigende pracht van zijn tuinen en zijn voorouderlijk kasteel, en dat alles onder de inspirerende leiding van de excentrieke en getalenteerde Mamma Bernadetta.

Gracies blik bleef op de foto rusten. Het kasteel was precies zoals een Italiaans *castello* zou moeten zijn: fraai en evenwichtig van proportie, met kantelen op de muren, met hoge ramen voorzien van luiken en met daarboven halvemaanvormige timpanen. De hete zomerzon en de gure winterstormen hadden het zandsteen doen verbleken tot grijsgeel. Als een imposante oude vorst verhief het kasteel zich op de top van de heuvel, majestueus oprijzend boven de middeleeuwse huizen die zich als een woud van steen aan de voet van de heuvel hadden verzameld. Gracie sloot haar ogen, en terwijl ze diep inademde, rook ze de geur van wilde tijm en rozemarijn, van jasmijn en kamperfoelie, van uitbundig bloeiende gardenia, bedauwd gras en het harsachtige aroma van pijnbomen. In haar verbeelding hoorde ze het tjirpen van krekels en zag ze de fluweelzwarte sterrenhemel die zich boven de Toscaanse heuvels spande, als een met diamanten bezaaide baldakijn. Haar hart stroomde over van verlangen, een verlangen dat lang had geslapen maar dat na vele jaren eindelijk weer ontwaakte. Het was een gevoel dat haar bang maakte, want ze wist zich er geen raad mee. Ze was vergeten wat ze ermee aan moest, net zoals

ze was vergeten hoe het voelde om jong en verliefd te zijn, om de wereld dapper en avontuurlijk tegemoet te treden. De kunst van het leven, die was ze verleerd. Ze had zich tientallen jaren in haar schulp teruggetrokken, waar ze zich veilig en geborgen had geweten. Maar de foto van het kasteel had haar wakker geschud – alsof er een kurk uit een fles was geschoten, waardoor de bruisende inhoud plotseling naar buiten stroomde. En het enige wat Gracie zeker wist, was dat ze naar Toscane moest! Ze moest erheen, en wel zo snel mogelijk.

Haar blik ging naar het gezicht dat haar aankeek vanuit de spiegel. Het bruisen werd op slag minder. Ze was achtenzestig, en ook al zag ze er nog goed uit voor haar leeftijd, achtenzestig was oud. Waar waren de jaren gebleven? Knap was ze nooit geweest. Dus voor haar bracht de ouderdom niet het verdriet om de teloorgang van uiterlijk schoon. Toch beschikt iedere vrouw in haar jonge jaren over een liefталigheid die is verbonden met haar jeugd, en die was bij Gracie al lang verwelkt.

Ze streek met een ruwe hand over haar wang. De tijd had haar huid doen verdrogen en verslappen, en door de dagelijkse wandelingen – weer of geen weer – met haar honden over het strand, hadden de elementen daar nog een schepje bovenop gedaan. Haar neus was nog niets veranderd. Prominent en gebogen domineerde hij haar gezicht, waardoor ze wel iets van een vogel had; inmiddels een oude vogel, ooit een vreemde, maar nooit een mooie vogel. Wel een vogel met mooie ógen. Iedereen had altijd gezegd dat ze bijzondere ogen had, en daar had ze zich als meisje, hunkerend naar schoonheid, aan vastgeklampt. De donkergrijze ring rond de iris van haar grote, grijsgroene ogen gaf haar blik een wilde vurigheid die mensen ooit onweerstaanbaar hadden gevonden. Inmiddels deden de rimpels afbreuk aan die opmerkelijke blik. De tijd was ervandoor gegaan met het enige waardoor Gracie zich had onderscheiden. Sinds ze haar jonge jaren achter zich had gelaten, gaf ze niet meer om haar uiterlijk. Tot op dit moment. Ineens vond ze het weer belangrijk – heel erg belangrijk – hoe ze eruitzag.

‘Gaat het, lieverd?’ vroeg Judy, die haar knipte en haar af en toe een

kleurspoeling gaf. Judy was jong, ze ging met de mode mee en had een piercing in haar neus, een tatoeage op haar arm en ringen om al haar vingers, waarvan ze de nagels in opvallende kleuren lakte. ‘Je bent bijna klaar,’ zei ze bemoedigend. ‘Wil je nog een kop thee?’

‘Ja, graag.’ Gracie keek opnieuw in de spiegel. Zonder een donkere spoeling leek ze helemaal stokoud. Ze keek neer op haar handen, die verrieden dat ze van tuinieren hield en van pottenbakken; handen die verrieden dat ze nooit de moeite nam om ze in te smeren of te laten manicuren. Haar blik ging opnieuw naar het tijdschrift.

‘O, wat schitterend,’ zei Judy toen ze even later terugkwam met een dampende mok thee, die ze op het plateautje voor de spiegel zette. ‘Waar is dat? In Spanje?’

‘In Italië.’

‘Schitterend. Echt schitterend.’

Gracie slaakte een zucht van verlangen. ‘Ja, dat is het. Zou ik dit blad misschien even van je mogen lenen?’

‘Natuurlijk. Hou het maar. Het is al een oud nummer. Van februari, volgens mij.’ Omdat ze wist dat Mrs Burton nooit op reis ging, schonk Judy haar een toegeeflijke glimlach. ‘Een mens is nooit te oud om te dromen, nietwaar?’

Bij terugkeer in haar kleine, witgepleisterde cottage die uitkeek op de haven, reageerden de honden enthousiast. Acht jaar eerder, na de dood van haar man, had Gracie het tweetal uit het asiel gered. ‘Kom, dan gaan we lekker naar buiten, een eind lopen.’ Ze legde het tijdschrift op het tafeltje in de hal, bukte zich om de dieren te aaien en schoot haar laarzen aan, terwijl ze haar net gekapte haar onder haar wollen muts stopte. Even later liep ze over de mistige weg naar het strand, de twee honden draafden opgewonden met haar mee.

Gracie Burton woonde al ruim veertig jaar in Badley Compton. Haar man, Ted, had haar af en toe meegenomen voor een korte vakantie in het Lake District, maar net als zij was hij ook het liefst gewoon thuisge-

bleven. Breed hadden ze het nooit gehad, maar zelfs al zouden ze er warmpjes bij hebben gezeten, dan nog zouden luxueuze cruises of dure buitenlandse reizen niet aan hen besteed zijn geweest. De twintig jaar oudere Ted had de kost verdiend als freelancejournalist. In zijn vrije tijd speelde hij graag een partijtje golf, de avonden sleet hij in de pub of in zijn gemakkelijke stoel, met een boek. Gracie was ook dol op lezen. Via de boeken die ze las, reisde ze de hele wereld over. Tot die dag had ze nooit de aandrang gevoeld echt op reis te gaan. Maar terwijl ze de straat uit liep, verscheen er een glimlach op haar gezicht: een opgewonden, zij het enigszins nerveuze glimlach. Want ze had impulsief het besluit genomen om naar Italië te gaan, en dat was erg ongebruikelijk voor iemand als Gracie Burton, die nooit overhaaste beslissingen nam, die het risico schuwde en zich liet leiden door behoedzaamheid.

Van nature was Gracie erg op zichzelf en had ze geen behoefte aan gezelschap. Maar zou er nog wel iets van haar overblijven als ze zich volledig uit de wereld terugtrok? Die vraag had Ted zorgen gebaard, en hij had haar op zijn sterfbed laten beloven dat ze geen kluisenaar zou worden. Zo kwam het dat Gracie zich had aangesloten bij de Badley Compton Ladies' Book Club, niet echt van harte maar als een kiezel die zich door de grotere stenen liet meevoeren stroomafwaarts. Van wat oorspronkelijk een leesclub was geweest, had de LBC zich ontwikkeld tot een club voor alles-om-maar-bezig-te-zijn, onder leiding van de ongekroonde koningin van Badley Compton: Flappy Scott-Booth. Flappy's man was schatrijk en haar gevolg bestond uit vier gretige, overrijverige vrouwen, die als trouwe hofdames instemden met alles wat hun koningin zei. Gracie, die er als vijfde en laatste bij was gekomen, stond helemaal onderaan in de pikorde en werd belast met alle saaie, ondergeschikte klusjes, niet alleen bij het organiseren van liefdadigheidsactiviteiten, bridgeavonden, koffieochtenden en het jaarlijkse dorpsfeest, maar ook bij de lunches van de LBC en andere kleinschalige bijeenkomsten. Hoe had dat kunnen gebeuren, vroeg ze zich verwonderd af. Hoe was het mogelijk dat ze zich zo volledig had laten inpalmen, hoe kon

het dat iedereen haar inzet en toewijding als vanzelfsprekend beschouwde? Niet dat ze daarover ooit haar beklag deed. Ze was geduldig van aard, legde zich al snel bij een situatie neer en ging rustig, ijverig haar gang terwijl de andere, extravertere leden van de club meer op de voorgrond traden. De wandelingen met haar honden waren Gracie dierbaar, juist omdat ze tijdens die kostbare uurtjes op het strand verder niemand om zich heen had.

Het idee om naar Italië te gaan had nog maar amper vaste vorm aangenomen toen ze het bijna nonchalant aan Harry Pratt vertelde, die vaak op de bank bij de bushalte te vinden was, vanwaar hij naar de haven keek, naar het komen en gaan van de boten. Op de terugweg van het strand naar huis zag Gracie hem zitten. Of alles in orde was, vroeg ze. Er viel tenslotte niets te zien, de haven ging schuil in de mist en achter de wolken. Hij genoot van de stilte, de rust, vertelde Harry. Die deed hem denken aan de oorlog, aan zijn tijd als gevechtspiloot bij de RAF, toen hij maar al te vaak in de mist boven Dover had gevlogen. Opgewonden als ze was over haar avontuurlijke plannen, vertelde Gracie hem over haar voorgenomen reis. Harry Pratt nam haar verbaasd op. Gracie vertelde niet vaak iets over zichzelf, en op reis gaan deed ze al helemaal bijna nooit. Ze hoorde net zo onlosmakelijk bij Badley Compton als de bank waar hij op zat. ‘Lieve hemel!’ Harry’s helderblauwe ogen begonnen te glimmen. ‘Waarom zou een mens in ’s hemelsnaam naar Italië willen?’

‘Om Italiaans te leren koken.’ Gracie zei het zo stralend dat Harry zich afvroeg of ze iets voor hem verzwegen. Die brede glimlach maakte haar jeugdiger. Ze leek ineens een stuk jonger. Harry knipperde verbijsterd met zijn ogen door die plotselinge transformatie.

‘En daar moet je helemaal voor naar Italië?’ vroeg hij.

‘Ja, dat is nu juist zo leuk!’

Toen ze verder liep, ontging het Harry niet hoe veerkrachtig haar tred was. Hij moest dit nieuwtje delen! Dus Gracie was nog niet uit het zicht verdwenen of hij haastte zich naar Café Délice, tegenover de bus-

halte, waar hij bijna alle stamgasten kende. Toen hij de deur openduwde, werd hij begroet door een warme, zoete geur en een zee van gezichten die van hun koffie en hun croissant verwachtingsvol naar hem opkeken. Big Mary Timpson stond achter de toonbank, met daarin een verleidelijke uitstalling van gebakjes, taarten en kleverige broodjes. ‘Goeiemiddag, Harry.’ Haar lijzige streekaccent krulde zich rond haar woorden als glazuur rond een taart. Met haar volle, blozende wangen, haar platinablonde paardenstaart en kittige roze met wit gestreepte schort dat ze strak om haar weelderige rondingen had gebonden, was Big Mary Timpson het kloppende hart van het café en altijd in voor een praatje. Sinds ze Café Délice vijftien jaar eerder had geopend, had het zich ontwikkeld tot de plek waar alle dorpsroddels en -nieuwttjes werden gedeeld.

Harry zette zijn pet af en streek met een eeltige hand door zijn dunne grijze haar. Met pretlichtjes in zijn ogen liet hij zijn blik over de gezichten gaan. Hij had keuze genoeg! Het waren allemaal bekenden.

‘Een dubbele espresso met slagroom, Harry?’ Big Mary pakte een roze kop-en-schotel van de plank achter zich.

‘En een stuk appeltaart!’ Harry trok een kruk naar achteren en ging tussen twee tafeltjes in zitten. Want hij had besloten zijn nieuwttje met het hele café te delen. ‘Wist je dat Gracie naar Italië gaat?’ Hij vroeg het aan Big Mary, maar ondertussen keek hij tevreden om zich heen, genietend van de verrassing die hij in alle ogen las.

‘Gracie? Gracie Burton? Ónze Gracie? Hoezo, ze gaat naar Italië?’ vroeg Big Mary stomverbaasd. Ze zette haar handen op haar brede heupen, de koffie was even vergeten. ‘Gaat ze écht naar Italië?’

‘Ja. Om Italiaans te leren koken,’ onthulde Harry stralend.

‘Maar waarom dan?’ vroeg Big Mary na een lange stilte.

‘Gewoon, dat vindt ze leuk,’ antwoordde hij met een woeste grijns, zonder verder uit te weiden. Niet alleen h ad hij niets uit te weiden, maar bovendien was het idee dat Gracie Burton naar Itali e ging, gewoon omdat ze dat ‘leuk’ vond, zo bizar, om niet te zeggen ongelooflijk,

dat Harry er op zijn gemak van wilde genieten, net als van het effect dat het nieuwtje op de rest van het café had.

Het duurde precies vijf minuten voordat het nieuws zich verder verspreidde. John Hitchens, die in het café thee had gedronken met zijn zoon en kleindochter, vertelde het aan zijn vriend Pete Murray, die op weg was naar de krantenwinkel om sigaretten te kopen en een lot in de National Lottery. Pete vertelde het op zijn beurt aan Jagadeesh die achter de toonbank stond. Eenmaal thuis deelde John het nieuwtje vervolgens met zijn vrouw Mable, die zich naar de telefoon haastte om Flappy te bellen, in de vurige hoop dat niemand haar vóór was geweest. Flappy wilde graag alles weten, en Mable stond graag in een goed blaadje bij Flappy. Dus ze zouden allebei baat hebben bij het telefoontje. ‘Toe nou, neem op...’ mompelde ze met de hoorn tegen haar oor geklemd. Na zeven keer overgaan – Flappy liet de telefoon altijd zeven keer overgaan om de indruk te wekken dat ze het druk had – schalde de gewichtige stem van de koningin van Badley Compton door de lijn.

‘Darnley Manor, Mrs Scott-Booth.’

‘Flappy, je spreekt met Mable! Ik heb een nieuwtje!’

‘Vertel,’ zei Flappy op een toon die suggereerde dat ze weliswaar geïnteresseerd was, maar niet popelde van ongeduld.

Mable viel met de deur in huis. ‘Gracie gaat naar Italië,’ verkondigde ze ademloos, in de verwachting een kreet van verrukking te horen, gevolgd door *Lieve hemel, van wie heb je dát gehoord?* of *Bedankt, Mable! Wat fijn dat je aan me denkt!*

In plaats daarvan viel er een lange stilte, waarin Flappy zichzelf dwong rustig in te ademen door de neus om haar verbijstering onder controle te houden. Hoe was het mogelijk? Gracie ging naar Italië zonder dat ze ook maar iets tegen háár had gezegd? Gracie was de enige ‘doener’ in de groep; als zij wegging, wie moest dan alle vervelende klussen bij hun activiteiten voor haar rekening nemen? Flappy was zo beledigd dat ze amper een woord kon uitbrengen, maar uiteindelijk slaagde ze erin te reageren. Niemand wist beter de schijn op te houden

dan zij! ‘Ja, dat weet ik. Die Gracie! Wel heb je ooit!’ zei ze enigszins gesmoord.

Mables opwinding zakte in als een soufflé. ‘Dus je wist het al?’ concludeerde ze nijdig.

‘Ja, natuurlijk. Ik weet alles. En ik hoor alles als eerste.’

Mables teleurstelling maakte plaats voor nieuwsgierigheid naar nadere details. ‘Dan weet je ongetwijfeld meer dan ik. Waar gaat ze precies naartoe in Italië?’

Er viel opnieuw een stilte. ‘Als jij mij vertelt wat je hebt gehoord, dan vul ik de lege plekken in,’ zei Flappy ten slotte.

In haar bewondering had Mable niet in de gaten dat Flappy een spelletje met haar speelde, dus ze haastte zich te vertellen wat John in het café had gehoord. Daarna wachtte ze gretig op meer bijzonderheden, maar Flappy toonde zich weinig toeschietelijk.

‘Ik vind dat we het aan Gracie zelf moeten overlaten om haar verhaal te doen.’ Flappy dacht koortsachtig na. Gracie was altijd erg gesloten, maar als ze haar voornemen aan Harry Pratt had verteld, dan was ze blijkbaar niet van plan het geheim te houden. Iedereen in het dorp wist dat Harry elk nieuwtje dat hij hoorde onmiddellijk aan de grote klok hing. ‘Ik geef vanavond een spontane soiree,’ zei Flappy impulsief. ‘Kenneth is er niet, ik heb het huis voor mij alleen. Dus ik nodig de hele club uit en ga een verrukkelijk etentje in elkaar draaien.’

‘En wat is de aanleiding van die soiree?’ vroeg Mable gretig. Ze vond het altijd heerlijk als er iets te vieren viel, en dat gold zeker voor de soirees van Flappy. De laatste keer hadden ze het glas geheven op de opbrengst van hun inzamelingsactie voor het repareren van het dak van de kerk. Toen had Flappy een strijkkwartet ingehuurd, helemaal uit Exeter. Maar zoiets zou op deze korte termijn natuurlijk niet te regelen zijn.

Flappy reageerde niet meteen, alsof ze in gedachten al bezig was met de organisatie. ‘Gracie natuurlijk! Als ze het aan Harry Pratt heeft verteld, dan zal het niet lang duren of het hele dorp weet ervan. We eten

pasta, we drinken prosecco en we *parlare italiano...* Flappy zuchtte tevreden. ‘Ja, wat zal het enig zijn om *la bella lingua* weer eens te *parlare*. Ik ben tenslotte zo vaak met vakantie in *Firenze* geweest, en in *Roma*, en aan *La Costiera Amalfinata*. *Italiano* is mijn tweede taal.’

Het verbaasde Mable niet in het minst dat Flappy vloeiend Italiaans sprak. Ze zei altijd zo zwierig *bonjour* tegen de leraar die Franse les gaf op de lagere school, en die verzot was op het gebak van Big Mary. Alleen al aan de manier waarop Flappy ‘*bonjour*’ zei, kon Mable horen dat ze ook vloeiend Frans sprak. Is er wel iets wat ze níét kan, vroeg Mable zich dweepeziek af.

‘Ach, Mable, zou jij zo lief willen zijn om de club bij elkaar te roepen?’ vroeg Flappy dwingend. ‘Iedereen behalve Gracie. Die bel ik zelf.’ Nadat ze had opgehangen haastte ze zich de hal door, naar de bibliotheek, op zoek naar het woordenboek Italiaans, naar een paar welgekozen zinnen om uit haar hoofd te leren waarmee ze die avond aan tafel indruk kon maken.

Gracie genoot van een kop thee bij de haard, met op haar schoot het tijdschrift van de kapper, opengeslagen bij de foto van het kasteel, toen de telefoon de rust verstoorde. Ze rukte zich los uit haar dagdromen over Toscane en nam op. ‘Hallo?’

‘O gelukkig, je bent thuis,’ klonk het bijna streng.

‘Flappy!’ Gracie zette haar mok neer.

‘Luister eens, ik beseft dat het wel erg op het laatste nippertje is, maar je wordt vanavond op Darnley Manor verwacht.’

‘Vanavond?’ Gracie was niet van plan geweest er nog uit te gaan, maar zich in plaats daarvan te warmen aan de Italiaanse zon, mijmerend over Castello Montefosco, in de vredige rust van haar pottenbakkersatelier.

‘Ja. Om half acht. Ik heb een kleine, informele bijeenkomst georganiseerd en daar moet je bij zijn.’ Flappy zei het op de besliste toon die Gracie maar al te vertrouwd was, en die betekende dat geen enkel ex-

cuus zou worden geaccepteerd om niet opnieuw de mistige kilte in te hoeven. Bovendien wist Flappy drommels goed dat Gracie geen andere verplichtingen had.

‘Wat leuk,’ stamelde ze bedremmeld, want ze vond het helemaal niet leuk. Italië wenkte. In gedachten zat ze er al. Maar die avond zou ze niet meer aan dromen toekomen. Haar plannen, haar klei en haar draaischijf zouden tot de volgende dag moeten wachten.

‘Mooi zo. Dat is dan geregeld!’ zei Flappy kordaat, en ze sloot af met een opgewekt ‘Ciao!’

Gracie fronste haar wenkbrauwen. *Ciao?* Dat had ze Flappy nog nooit horen zeggen.

Flappy’s echtgenoot, Kenneth, was rijk geworden dankzij een keten populaire fastfoodrestaurants die hij in de jaren zeventig van de vorige eeuw had opgezet. Nadat hij deze in 1983 voor ettelijke miljoenen had verkocht, was hij prompt met pensioen gegaan, hij had Darnley Manor gekocht en een golfbaan laten aanleggen, waarvoor de inwoners van Badley Compton hem innig dankbaar waren. Bij hun trouwen was het Flappy’s idee geweest om hun achternamen samen te voegen, maar in het dorp wist niemand dat. Daar wisten ze niet beter of de Scott-Booths stamden van een oud Engels geslacht. Ze bezaten een huis in de Algarve en gingen daarnaast regelmatig naar het Caribisch gebied met vakantie, waar ze ieder jaar met Kerstmis hun vier kinderen en tien kleinkinderen uitnodigden.

Darnley Manor was een fraaie witte villa met een grijs leien dak, veertien slaapkamers, een tennisbaan en een inpandig zwembad. De drie weken in juni dat de tuin werd opengesteld voor het publiek, konden de bezoekers Flappy druk aan het werk zien in de borders. Gehuld in een zomerse jurk en met een grote strohoed op haar hoofd hanteerde ze de snoeischaar en knipte hier en daar een uitgebloeide roos af.

In de aanloop naar het informele samenzijn van die avond maakte Karen, de jonge, ingehuurde kok, zich op tijd weer uit de voeten, waar-

na Flappy een schort voorbond en een pollepel pakte om in de Napolitaanse saus te roeren. Dat alles ruimschoots voor de komst van de gasten. Mable Hitchens kwam zoals altijd als eerste, erop gebrand vóór alle anderen te arriveren. Ze reed in een kleine groene Volkswagen Golf, en deze keer had ze Sally Armitage opgepikt. De twee vrouwen waren zo ongeduldig, zo opgewonden dat ze wel drie keer op de bel drukten.

Flappy deed open, met in haar ene hand de pollepel, in de andere een glas prosecco. In haar ivoorwitte zijden bloes, soepelvallende zwarte broek en met om haar hals een snoer parels bood ze een voorname, elegante aanblik. Haar blonde haar viel tot op haar schouders en was onberispelijk gekleurd en geföhnd. Op haar zesenzestigste was ze nog altijd een opvallende schoonheid, en dat wist ze. ‘*Buona sera*,’ zei ze terwijl ze de voordeur weer dichtdeed. ‘Wat een *bella* avond gaan we tegemoet! Kom, dan schenk ik jullie alvast een prosecco in. Ik sta de hele middag al in de keuken, dus ik ben zo vrij geweest mezelf ook al op een klein glaasje te trakteren.’

Het tweetal volgde Flappy’s ranke gedaante over de zwart-wit geblokte vloer naar de keuken, waar de grote Aga een verrukkelijke warmte verspreidde en waar het rook naar knoflook en gebakken uien. Zowel Mable als Sally had zich met zorg voor de gelegenheid gekleed, in het besef dat ‘informeel’ bij hun gastvrouw iets heel anders betekende dan de instructie deed vermoeden. Flappy zag er altijd chic uit, en prachtig zongebruind; een vrouw van de wereld die zich hulde in zijde en kasjmier, altijd behangen met sieraden, ook als ze geen bezoek verwachtte, en ook als ze de deur niet uit hoefde. Ze gruwde van denim, laarzen droeg ze nooit. Zelfs als jong meisje had ze al een hekel gehad aan trainingsbroeken, en haar schoenen waren onveranderlijk elegant, met een klein, discreet hakje. Ze vond het ordinair wanneer mensen met hun rijkdom te koop liepen – en oordeelde vernietigend over beroemdheden die zich daaraan schuldig maakten – maar wist door het noemen van kleine details de andere vrouwen ervan te doordringen dat ze uitsluitend designerkleding droeg, aangeschaft bij Net-a-Porter en